

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

Aan de minister van Veiligheid en
Justitie
Mr. I.W. Opstelten
Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG

Afdeling Ontwikkeling

bezoekadres
Kneuterdijk 1
2514 EM Den Haag

correspondentieadres
Postbus 90613
2509 LP Den Haag

datum 3 maart 2011
contactpersoon
doorkiesnummer 070 - 361 1
faxnummer 070 - 361
e-mail

t (070) 361 97 23
f (070) 361 97 15
www.rechtspraak.nl

ons kenmerk
uw kenmerk
onderwerp

Adviesaanvraag Wetsvoorstel tot wijziging van de
Wegenverkeerswet 1994 in verband met het verbeteren van de
aanpak van het rijden onder invloed van drugs.

Geachte heer Opstelten,

Bij brief van 23 september 2010 met bovengenoemd kenmerk heeft uw ambtsvoorganger de Raad voor de rechtspraak (de "**Raad**") verzocht advies uit te brengen inzake het Wetsvoorstel tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met het verbeteren van de aanpak van het rijden onder invloed van drugs (het "**Wetsvoorstel**"). Per brief van 20 oktober 2010 heeft de Raad uw ambtsvoorganger laten weten dat de Raad eerst kon adviseren nadat de gegevens van de uitvoeringstoets die in opdracht van uw ministerie werd uitgevoerd, beschikbaar zouden zijn. Die gegevens zijn eerst na de jaarwisseling beschikbaar gekomen.

Zoals in de begeleidende brief bij de adviesaanvraag wordt aangegeven, vormt het Wetsvoorstel feitelijk een voortzetting van het conceptwetsvoorstel dat in 2003 niet verder in procedure is gebracht. In dat conceptwetsvoorstel was als voorselectiemiddel de urinetest aangewezen om de verdenking te doen ontstaan van rijden onder invloed van drugs of geneesmiddelen. Mede naar aanleiding van de over dat concept uitgebrachte adviezen, is besloten het voorstel niet verder in procedure brengen en te wachten tot het moment waarop er een adequater selectiemiddel dan de urinetest, te weten de speekseltester, beschikbaar zou zijn. Volgens de Memorie van Toelichting (MvT) is de speekseltester thans geschikt om als voorselectiemiddel te worden ingezet voor het vaststellen van het gebruik van een aantal drugs. Het Wetsvoorstel heeft tot doel de speekseltest als zodanig in de Wegenverkeerswet 1994 (WVW 1994) op te nemen. Als bewijsmiddel blijft het afnemen van bloed gelden. Voor de drugs waarvan het gebruik niet met behulp van de speekseltester kan worden vastgesteld, en voor geneesmiddelen wordt de huidige wijze waarop voldoende verdenking wordt verkregen van het rijden onder invloed van die stoffen, in de Wegenverkeerswet 1994 vastgelegd. Het gaat hier om de verplichting om mee te werken aan een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties.

Het Wetsvoorstel voorziet er verder in dat voor drugs afzonderlijke grenswaarden zullen gelden. Deze zullen op basis van het Advies grenswaarden voor drugs van 31 maart 2010 worden vastgelegd bij algemene maatregel van bestuur. Deze zal gebaseerd zijn op het voorgestelde artikel 8, vijfde lid, WVW

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 3 maart 2011
kenmerk
pagina 2 van 9

1994. Met het stellen van grenswaarden wordt aangesloten bij de huidige regeling van artikel 8, eerste lid, WVV 1994 en de daaruit voortgevloeide rechtspraktijk waarin de mate van het gebruik van een bepaalde drug en het effect daarvan op de verkeersveiligheid, leidend is voor het beantwoorden van de vraag of er sprake is van strafbaar gebruik van drugs. Deze regeling sluit ook aan bij de regeling ten aanzien van het gebruik van alcohol en geneesmiddelen in het verkeer en bij de achterliggende reden voor strafbaarstelling van het gebruik van deze bewustzijnsbeïnvloedende stoffen in het verkeer, namelijk het bevorderen van de verkeersveiligheid. Bij het stellen van grenswaarden ontstaat niet het risico dat, zoals wel het geval is bij invoering van *zero tolerance*, bestuurders kunnen worden gestraft ten aanzien van wie geen verband kan worden vastgesteld tussen het gebruik van de betrokken stof en de verkeersveiligheid. U verzoekt, indien dezerzijds niettemin onoverkomelijke bezwaren bestaan tegen het hanteren van grenswaarden voor drugs in het verkeer, en een voorkeur bestaat voor de introductie van *zero tolerance* voor drugs, dit gemotiveerd in het advies aan te geven en daarbij tevens toe te lichten of *zero tolerance* ook van toepassing zou moeten zijn voor het gebruik van alcohol en geneesmiddelen in het verkeer en zo nee, waarom niet.

De Raad heeft u per brief 20 oktober 2010 laten weten dat de gestelde adviestertermijn van twee maanden niet gehaald kan worden omdat voor de advisering over de werklastgevolgen van het Wetsvoorstel voor de rechtspraak beschikt moet kunnen worden over de resultaten van de uitvoeringstoets die met de betrokken (keten)partners werd uitgevoerd. Eerst eind december 2010 zijn deze resultaten ter beschikking gekomen.

Gehoord de gerechten, adviseert de Raad als volgt.¹

Advies

De Raad heeft nota genomen van uw opmerking dat bij het opstellen van het Wetsvoorstel zoveel mogelijk rekening is gehouden met de adviezen die over het vorige conceptwetsvoorstel zijn uitgebracht.

De Raad onderschrijft de aanpak van het rijden onder invloed van drugs, niet alleen met het oog op een vergroting van de veiligheid in het verkeer door een verbeterde normstelling en -handhaving, maar ook met het oog op het terugdringen van de daarmee gepaard gaande gezondheidsrisico's voor de

¹ De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 van de Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenomen wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklast van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechteren zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 3 maart 2011
kenmerk
pagina 3 van 9

drugsgebruikers en heeft over onderdelen daarvan enkele opmerkingen.² De Raad heeft enkele (principiële) bedenkingen tegen onderdelen van het Wetsvoorstel.³

1. Algemene opmerkingen

De Raad waardeert de zorgvuldigheid die is betracht, door met het Wetsvoorstel te wachten tot het beschikbaar komen voor de voorselectie van een geschikt middel – de speekseltester – in plaats van de urinetest. De Raad tekent hierbij evenwel aan dat de efficiëntie van de test in het buitenland inmiddels (eveneens) als kwetsief is gekenmerkt nu verschillende wetenschappelijke studies op aanzienlijke foutmarges wijzen. Het Belgische dagblad *De Morgen* maakt gewag van een onderzoek door de Franse *Académie Nationale de Pharmacie* waarin een foutmarge van 16 procent vals-positieven – bestuurders die ten onrechte positief testen – en 19 procent vals-negatieven naar voren komt, drugsgebruikers die negatief testen en dus vrijuit gaan, terwijl het Belgisch Instituut voor Verkeersveiligheid op zijn beurt tot een foutmarge komt van 8 procent.⁴ De Raad is zich ervan bewust dat de speekseltester in Nederland uitsluitend als voorselectiemiddel zal worden ingezet, maar dat doet niet af aan het feit dat een foutmarge van vals-positieven ten tijde van een uitgevoerde speekseltest er direct toe leidt dat een even groot percentage verkeersdeelnemers bij wie daarvan sprake is, vervolgens naar verwachting – ten onrechte – het ingrijpende dwangmiddel van de bloedtest zullen moeten ondergaan. Mogelijk biedt het grote Europees onderzoek, dat inzicht moet geven in de tolerantiegrenzen voor drugs en psychoactieve geneesmiddelen – het DRUID-project – nog nieuwe inzichten op dit punt.⁵

Voor de uitvoeringspraktijk benadrukt de Raad het belang dat er door middel van de normering (meer) duidelijkheid wordt gebracht. Nu is het zo dat in dit type zaken regelmatig verweren worden gevoerd en vaak verschillende rapportages en aanhoudingen van de behandeling nodig zijn (vgl. Hof Leeuwarden 12 augustus 2010, LJN: BN 3886). De bestaande onduidelijke normering heeft soms vrijpraak tot gevolg (vgl. Hof Arnhem 24 oktober 2007, LJN: BB7339).

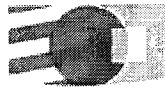
Nul-waarde dan wel grenswaarde

² Zo blijkt dat er een sterk verhoogde kans op ernstig letsel bij een ongeval optreedt na het gecombineerd gebruik van meerdere drugs, maar vooral bij gecombineerd alcohol- en drugsgebruik. Gebruikers van meerdere drugs hebben bijna 25 keer zoveel kans op letsel als nuchtere bestuurders, terwijl voor gebruikers van drugs en alcohol de kans op letsel 35 keer zo groot is. Stichtings Wetenschappelijk Onderzoek Verkeersveiligheid, The prevalence and relative risk of drink and drug driving in the Netherlands: a case-control study in the Tilburg police district. Rene Mathijssen en Sjoerd Houwing, 2005, www.swov.nl.

³ Zie ook de brief van 15 september 2010 van verschillende maatschappelijke organisaties en wetenschappers aan de Minister van Justitie met principiële bedenkingen.

⁴ Dagblad *De Morgen*, 27 september 2010.

⁵ Een onderzoek binnen de Europese Unie. Driving under the Influence of Drugs, Alcohol and Medicines, www.druid-project.eu.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 3 maart 2011
kenmerk
pagina 4 van 9

De Raad deelt uw opvatting dat het de voorkeur verdient een grenswaarde te hanteren. Desalniettemin zal de Raad ingaan op de mogelijkheid van een nulwaarde voor de strafbaarheid.

De vraag of naar analogie van de regeling met betrekking tot het rijden onder invloed van alcohol een grenswaarde moet worden gehanteerd, dan wel met het oog op een *zero tolerance* beleid een nulwaarde, is in de ogen van de Raad niet per definitie een of-of vraag. Het is immers denkbaar om ten aanzien van de (kwetsbare) beginnende bestuurder, bedoeld in artikel 8, derde lid, WVV 1994, een nulwaarde te hanteren, terwijl ten aanzien van de andere bestuurders, bedoeld in artikel 8, tweede lid, WVV 1994 een grenswaarde blijft gesteld. Dit laatste acht de Raad systematisch juist met het oog op de kern van artikel 8 WVV 1994 die is neergelegd in het eerste lid dat de bestuurder verbiedt een voertuig te besturen onder zodanige invloed van een stof dat hij niet tot behoorlijk besturen in staat moet worden geacht. De uitkomst van (inter)nationaal wetenschappelijk onderzoek op dit punt en de aanbeveling van de commissie Advies grenswaarden voor drugs van 31 maart 2010 ondersteunt dit slechts. Het integraal - hanteren van een nulwaarde doet afbreuk aan de strekking van artikel 8, eerste lid, WVV 1994 en heeft ook daarom niet de voorkeur van de Raad. Ten aanzien van de specifieke groep van beginnende bestuurders is zulks gelet op de tijdelijkheid van het (absolute) verbod minder zwaarwegend.

Tegen de nulwaarde pleit verder dat geruime tijd kan verstrijken totdat iemand - na drugsgebruik - weer het nulniveau heeft bereikt. Verder blijkt uit het Advies grenswaarden voor drugs van 31 maart 2010 (MvT p.12) dat het enkel meeroken van cannabis (zgn. passieve blootstelling) onder extreme omstandigheden eveneens kan leiden tot aanwezigheid van THC in bloed.

Regeling bij wet dan wel bij Algemene maatregel van bestuur

De Raad heeft principieel bezwaar tegen het bij Algemene maatregel van bestuur benoemen van de stoffen die onder de strafbaarstelling van artikel 8, vijfde lid, WVV 1994 vallen. De Raad acht het gelet op het legaliteitsbeginsel, verwoord in artikel 1 van het Wetboek van Strafrecht, en in het bijzonder op de daarmee beoogde rechtszekerheid voor de burger, gewenst dat het benoemen van de afzonderlijke psychoactieve stoffen en het stellen van de aan die stoffen verbonden grenswaarden wordt geregeld bij formele wet. Hierbij ware aansluiting te zoeken bij de systematiek van de Opiumwet met de bijbehorende lijsten I en II waaronder de in artikel 3a van de Opiumwet gegeven mogelijkheid om aan die lijsten bij Algemene maatregel van bestuur stoffen toe te voegen die onder de werking van het Enkelvoudig Verdrag⁶ of het Psychotrope Stoffen Verdrag⁷ worden gebracht of uit hoofde van de uit het Gemeenschappelijk optreden⁸ voortvloeiende verplichting onder de werking van de Opiumwet dienen te worden gebracht. De Raad adviseert u het Wetsvoorstel in die zin aan te passen.

⁶ Het op 30 maart 1961 te New York tot stand gekomen Enkelvoudig verdrag inzake verdovende middelen (Trb. 1961, 81) zoals gewijzigd bij het op 25 maart 1972 te Genève tot stand gekomen Protocol tot wijziging van dat verdrag (Trb. 1987, 90).

⁷ Het op 21 februari 1971 te Wenen tot stand gekomen Verdrag inzake psychotrope stoffen (Trb. 1989, 129).

⁸ Het Gemeenschappelijk Optreden nr. 97/396/JBZ van 16 juni 1997 vastgesteld door de Raad van de Europese Unie op basis van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, betreffende informatie uitwisseling, risicoanalyse en controle van nieuwe synthetische drugs. (PbEG L. 167).

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 3 maart 2011
kenmerk
pagina 5 van 9

2. Werklast

Het Wetsvoorstel heeft werklastgevolgen voor de rechtspraak. De reeds in 2002 in het advies van de Raad geopperde werklastgevolgen zijn ook thans nog onverminderd aan de orde nu met de inwerkingtreding van het Wetsvoorstel een toename van het aantal zaken is te verwachten. Zo is het totaal aantal cliënten in de verslavingszorg de afgelopen jaren volgens cijfers van de Nationale Drugs Monitor van het Trimbos Instituut nog steeds groeiende.⁹ Ook de stichting Wetenschappelijk onderzoek Verkeersveiligheid concludeert dat er aanwijzingen zijn dat er een toename is van drugsgebruik onder Nederlandse verkeersdeelnemers.¹⁰

Om zicht te krijgen op de organisatorische en financiële consequenties van het Wetsvoorstel voor alle partners in de strafrechtsketen die bij de uitvoering daarvan zullen zijn betrokken, is door middel van een uitvoeringstoets in kaart gebracht tot hoeveel extra zaken dit Wetsvoorstel zal leiden en welke organisatorische en financiële gevolgen daaruit voor een ieder voortvloeien. In opdracht van uw departement heeft Significant deze uitvoeringstoets verricht. Significant heeft door middel van een model de gevolgen van het Wetsvoorstel in kaart gebracht. De hierna te noemen werklastgevolgen voor de rechtspraak zijn gebaseerd op de gegevens die door Significant zijn aangeleverd.

Significant heeft met vier scenario's gewerkt:

- Scenario 1a: Er zijn per politiekorps vier bevoegde ambtenaren. Er worden maximaal 100 bloedtests per week gedaan door het NFI (de politie is de bottleneck);
- Scenario 1b: Er zijn per politiekorps vier bevoegde ambtenaren, maar er wordt niet 'feit-gecodeerd' afgedaan. Alle zaken worden direct doorgezonden naar het OM;
- Scenario 2: Bij de politiekorpsen is altijd een ambtenaar beschikbaar die de tests (alcohol en psychomotorisch) kan afnemen en er wordt meer gecontroleerd (het NFI is de bottleneck);
- Scenario 3: Een combinatie van scenario 1 en scenario 2: er is altijd een ambtenaar beschikbaar en er kan steeds een test worden gedaan, maar er wordt minder vaak een test gedaan doordat de politie leert beter in te schatten wanneer een test moet worden gedaan en doordat de invoering van de test leidt tot vermindering van de recidive.

Op basis van deze vier scenario's is een kwantitatieve prognose gemaakt van het aantal zaken voor de rechtspraak in de jaren 2012 t/m 2016. Daarbij worden vijf typen zaken onderscheiden:

- A. Vervolging voor de rechter bij een positieve test;
- B. Vervolging voor de rechter bij weigering van medewerking aan de test;
- C. Vervolging voor de rechter na verzet tegen een strafbeschikking van het OM (artt. 257e en 257f Sv);
- D. Zaken die niet 'feit-gecodeerd' door het CJIB kunnen worden afgedaan en naar het (CV)OM worden gezonden voor afdoening door de rechter (maatwerkzaken CJIB);

⁹ Zie het (jongste) jaarverslag uit 2009 van het Trimbosinstituut en de NDM. Tabel 10.1 Cliënten van de verslavingsreclassering, waarin het totaal aantal tussen 2002-2008 groeide van 12.399 in 2002 tot 18.039 in 2008.

¹⁰ SWOV fact sheet Drugs en Geneesmiddelen, september 2009.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 3 maart 2011
kenmerk
pagina 6 van 9

- E. Verzet bij de rechter tegen tenuitvoerlegging van een dwangbevel bij niet-betaling van de administratieve sanctie (art. 26 WAHV) en verzet tegen verhaal zonder dwangbevel bij niet-betaling van de administratieve sanctie (art. 27 WAHV).¹¹

De Raad heeft de volgende uitgangspunten gehanteerd bij de hierna volgende kostenramingen:

1. Een groot deel van de zaken als gevolg van een positieve drugstest en weigering van medewerking aan de drugstest wordt afgedaan door middel van een strafbeschikking van het OM. Verdachte kan tegen zo'n beschikking in verzet komen. Dit verzet wordt als gewone strafzaak door de politierechter behandeld (zaakscategorie 703 en 799).
2. De overige zaken als gevolg van een positieve drugstest en weigering van medewerking aan de drugstest worden vrijwel alle afgedaan door de politierechter. Uitgangspunt is dat 91,5% wordt afgedaan door de politierechter (zaakscategorie 703) en dat er 8,5% overige afdoeningen zijn (zaakscategorie 799).¹²
3. De zaken die het CJIB niet kan afdoen (maatwerkzaken), worden doorgezonden aan het (CV)OM en vervolgens afgedaan door de politierechter (zaakscategorie 703 en 799).
4. Tegen 10% van de appellabele vonnissen van de politierechter zal hoger beroep worden ingesteld. Deze worden, met uitzondering van zaken waarin geen straf of maatregel is opgelegd, behandeld door de enkelvoudige kamer van het hof (zaakscategorie 703). Het percentage overige afdoeningen bedraagt 15,5% (zaakscategorie 799).¹³
5. Verzet tegen tenuitvoerlegging van een dwangbevel bij niet-betaling van de administratieve sanctie (art. 26 WAHV) en tegen verhaal zonder dwangbevel bij niet-betaling van de administratieve sanctie (art. 27 WAHV) wordt behandeld door de kantonrechter (categorie 710).
6. Als het rijbewijs naar aanleiding van een drugstest is ingevorderd en ingehouden, kan door middel van een klaagschrift bij de raadkamer van de rechtbank om teruggave worden gevraagd (art. 164, lid 8, WvW 1994).¹⁴ Bij gebrek aan betere gegevens is voor de berekening van het aantal raadkamerzaken het percentage raadkamerzaken (niet zijnde voorlopige hechteniszaken) op meervoudige en enkelvoudige kamerzaken bij de rechtbank gehanteerd: 26,2 %.
7. Naar verwachting zal de werklast van een klaagschrift iets lager zijn dan een gemiddelde raadkamerzaak: voor de rechter ongeveer 50% minder en voor de ondersteuning ongeveer 25% meer.¹⁵
8. Naar verwachting zullen in de eerste jaren veel juridische verweren worden gevoerd, vergelijkbaar met de invoering van de bloedproef in 1974 en de ademanalyse in 1987. Vooral een discussie over de betrouwbaarheid van de drugstest zal daarbij aan de orde zijn. Daarom zal de behandeldingsduur ter terechtzitting in de eerste twee jaar (2012 en 2013) gemiddeld 15 minuten langer zijn. In

¹¹ De vordering van de officier van justitie bij de kantonrechter tot machtiging tot toepassing van gijzeling bij niet-betaling van de administratieve sanctie (art. 28 WAHV) heeft Significant buiten het simulatiemodel gehouden.

¹² Overige afdoening omvat onder meer intrekking van de zaak. Het percentage is gebaseerd op de achtmaandscijfers 2010.

¹³ Het percentage overige afdoening is gebaseerd op de achtmaandscijfers 2010.

¹⁴ Als in de hoofdzaak hoger beroep is ingesteld, kan dit bij het hof.

¹⁵ Voor de rechter 25 minuten in plaats van 50 minuten en voor de ondersteuning 35 minuten in plaats van 26 minuten.

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 3 maart 2011
kenmerk
pagina 7 van 9

volgende twee jaar (2014 en 2015) zal deze extrabehandelingsduur naar verwachting verminderen van 10 minuten naar 5 minuten en zal in 2016 sprake zijn van de gemiddelde behandelingsduur.

Het een en ander leidt tot de navolgende kostenraming per scenario:

Totale werklastconsequenties scenario I					
	2012	2013	2014	2015	2016
Effect wijziging gemiddelde zaakswaarte					
productgroep	-764.158	-1.262.129	-1.271.908	-1.276.778	-1.278.800
Effect behandeltime per zaak	92.526	152.868	97.407	41.534	-14.496
Effect hogere aantallen	1.511.480	2.494.467	2.509.689	2.517.253	2.520.281
Kosten RC	0	0	0	0	0
Totale effect wetsvoorstel	839.849	1.385.205	1.335.187	1.282.009	1.226.985

Totale werklastconsequenties scenario I- 'niet feit-gecodeerd' afdoen					
	2012	2013	2014	2015	2016
Effect wijziging gemiddelde zaakswaarte					
productgroep	-858.839	-1.458.728	-1.469.400	-1.473.249	-1.477.397
Effect behandeltime per zaak	104.038	177.030	113.103	48.232	-16.863
Effect hogere aantallen	1.698.550	2.884.063	2.903.611	2.910.331	2.917.020
Kosten RC	0	0	0	0	0
Totale effect wetsvoorstel	943.749	1.602.365	1.547.314	1.485.314	1.422.760

Totale werklastconsequenties scenario II					
	2012	2013	2014	2015	2016
Effect wijziging gemiddelde zaakswaarte					
productgroep	-714.458	-1.882.946	-2.621.787	-2.709.759	-2.718.995
Effect behandeltime per zaak	86.538	228.818	202.494	88.766	-31.203
Effect hogere aantallen	1.413.296	3.722.236	5.178.259	5.346.282	5.360.078
Kosten RC	0	0	0	0	0
Totale effect wetsvoorstel	785.376	2.068.107	2.758.966	2.725.289	2.609.879

Totale werklastconsequenties scenario III					
	2012	2013	2014	2015	2016
Effect wijziging gemiddelde zaakswaarte					
productgroep	-335.117	-883.767	-1.231.790	-1.273.278	-1.277.105
Effect behandeltime per zaak	40.453	106.956	94.542	41.492	-14.489
Effect hogere aantallen	662.568	1.747.263	2.432.444	2.511.887	2.517.668
Kosten RC	0	0	0	0	0
Totale effect wetsvoorstel	367.904	970.453	1.295.195	1.280.101	1.226.075

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 3 maart 2011
kenmerk 1
pagina 8 van 9

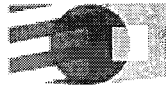
3. Slot

Indien na het uitbrengen van dit advies het Wetsvoorstel op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd of indien uit nadere uitvoeringsregelgeving belangrijke werklastgevolgen voortvloeien, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de voorbereiding van de gerechten op de invoering van het uiteindelijke Wetsvoorstel, stelt de Raad het op prijs als hij geïnformeerd wordt over de indiening van het Wetsvoorstel bij de Eerste Kamer en de plaatsing van de definitieve wetstekst in het Staatsblad. Ook eventuele nadere regelgeving volgend op dit Wetsvoorstel met gevolgen voor de rechtspleging valt binnen het adviesrecht van de Raad. Voor zover van toepassing, ontvangt de Raad graag een adviesaanvraag voor deze nadere regelgeving.

Hoogachtend,

Voorzitter

van der Horst

de Rechtspraak

Raad voor de
rechtspraak

datum 3 maart 2011
kenmerk
pagina 9 van 9

Bijlage: inhoudelijke en redactionele opmerkingen artikelsgewijs.

Inhoudelijke opmerkingen

- *Art 8:* “Onder vernummering van het vijfde en zesde lid in het zesde en zevendelid” ware te wijzigen in “Onder vernummering van het vijfde en zesde lid in het zesde en zevende lid”.
- *Art. 8 lid 6 (oud 5):* Dit lid komt te luiden: “*Het is verboden een motorrijtuig als bestuurder te doen besturen door een persoon waarvan men weet of redelijkerwijs moet weten dat deze verkeert in een toestand als bedoeld in het eerste, tweede, derde of vijfde lid is omschreven*”. In het voorgestelde nieuwe vijfde lid is deze toestand is evenwel niet (concreet) “omschreven” nu daarin slechts wordt verwezen naar de bij AMvB genoemde waarden. Dit zou kunnen worden ondervangen door na “*omschreven*” de woorden “*althans bedoeld*” toe te voegen.
- *Art. 160, lid 5 onder b:* Het is denkbaar dat in de praktijk achtereenvolgens zowel een onderzoek uitgedemde lucht als bedoeld onder b, als een onderzoek van speeksel, en/of een onderzoek van de psychomotorische functies en de oog- en spraakfuncties zal plaatsvinden. Daarom ware “*of*” te vervangen door “*en/of*”.
- *Artikel 163, lid 1 sub b:* De komma na “vijfde lid” ware weg te laten.
- *Artikel 163, lid 3:* In artikel 8, vijfde lid wordt geen gehalte genoemd maar wordt verwezen naar de AMvB. Daarom ware “*genoemde*” te vervangen door “*bedoelde*”.